BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ și EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE"/ an XV, nr. 102-103 ian. – feb. , 2006; 14 pag.

VREMEA ŞI VREMURIELE

Desigur, trăim la sfârşit de vremi. Orice om avizat observă aceasta. Unii o spun şi scriu răspicat, alţii o sugerează, alţii o ignoră (Nu doresc să aibă „probleme!" „Să se lege la cap!" Ne comunică îngrijoraţi: „Am familie şi copii!" Alţi preferă să se amuze când sesizează realitatea. Râd şi dau din umeri cu aerul: „azi aici... mâine-n Focşani..." după cum ne învaţă „Conu Leonida".), altora nu le pasă, alţii vor s-o ducă bine azi, alţii fac pact cu Necuratul pentru a avea bani, glorie, o fărâmă de putere, plăceri sau numai pentru că aşa le este sufletul. Ciudat, când planeta – limitată în resurse, obosită deja de exploatarea omului – se îndreaptă cu paşi rapizi spre dezastru, fiara numită om îşi dă pe faţă toate apucăturile distructive. Colo vezi o haită de broneţi răzând cu drujba hectare întregi de pădure de pe un deal. Îi prinde Poliţia? Da! Le face ceva? Nu! Peste un an solul de pe dealul curăţat de pădure o ia la vale şi îngroapă căscioarele unor bătrânei şi bătrâne (români, evident). Abia acum apar şi reporterii madamei Esca şi bagă microfonul în nasul unor babe care plâng că au rămas pe drumuri. În botul broneţilor nu-şi bagă râtul microfonului. Ar fi „ură de rasă", n-am fi „europeni", n-am şti „ce-i democraţia". Alta (tot de la tembelizor): Ni se arată o stradă plină de palate (pe lângă care palatul lui Ceauşescu este o boşdeucă) şi o haită de broneţi şi bronete ţipând la poliţai şi în microfoanele aceleaşi Esca de mama focului, ba, bronetele, îşi arată ostentativ ruşinea şi chiriăie revoltate că „Ilectrica" nu-i mai lasă să fure curent („mânca-ţi-aş!"...). Apoi, o bronetă grasă şi cu o salbă de 3 kile de aur atârnată de gât îi spune „reporterului" că, „mânca-ţi-aş", „dă undhe bani? Că nhoi avhem chopilaş dă crescut! Sunthem discrimânaţ şhî rumânii care ne ţânea în scalvie şî bâsarica nu-ş cere iertare di la nhoi că ni-a ţânut robi..." Ce gogoriţă mincinoasă. Românii erau iobagi, mânăstirile erau închinate grecilor şi bisericile la fel. Mai departe: Foştii stăpâni din Transilvania cer să le dăm pământ, case, păduri, oraşe. Cică au fost ale lor. Le-au adus din Asia în spate. Când le zicem că ni le-au răpit, că noi suntem urmaşii dacilor, ne râd în nas şi ne contestă continuitatea de urmaşi... dar... în schimb, cer să le-o recunoaştem pe a lor. Guvernanţii noştri – ai românilor – le recunosc tot ce le „tună prin cap" (vorba ardeleanului!). Românilor, care i-au ales în numele lor, nimic. Şi mai departe: un copil, un puşti desenează pe un zid o svastică, o stea evreiască. Mamă... planeta şi mass-media (Esca numai ce sare cu fundul de pe scaun când ne comunică de pe prompter) iau foc, se roşesc microfoanele, Poliţiile şi serviciile secrete dau comunicate că-l vor prinde pe puşti şi-l vor beli, preşedintele României, primul ministru, ministru de Interne, de Justiţie, „clubul român de presă", „societatea academică" a madamei Pippidi iau foc de indignare, Pârviulescu apare la toate posturile tv, la fel CTP-ul. Toţi îşi pun cenuşă pe cap, se „îmbracă în sac", prezintă scuze, se dezvinovăţesc, condamnă, împung aerul cu degetul, iau o figură crâncenă, ne fac imediat „antisemiţi", că „periclităm aderare la UE", vom fi scoşi din Europa, iscăm al patrulea război mondial, blasfemiem „holocaustul", „nu ne dăm seama", suntem „anti-europeni", ceea ce s-a întâmplat ar fi consecinţa faptului că „suntem ortodocşi" etc. Şi mai departe: Nişte ziare din Occident caricaturizează profetul credinţei musulmane. Musulmanii – ca un om – se revoltă şi nu iartă ţările care au permis neruşinatului (probabil tot „samit" de-al

(continuare în pag. 14)

Mişulică OROPSITU'

1937-2006

69 de ani au trecut de la jertfa celor doi fruntaşi ai Legiunii – Ion I. Moţa şi Vasile Marin. Astăzi nu se mai ştie unde se odihnesc cei din imagine alăturată. Aşa cum nu se ştie unde odihnesc şi alţi eroi ai neamului românesc.

Naţionalismele europene au pierdut deocammdată bătăliile cu internaţionelismele secolului XX. Dar timpul nu s-a terminat. Sperăm!

Articolele numărului 102-103 / 2006:

*** TEŞU SOLOMOVICIŞ Istoria holocaustului în România(Pavelică Teşulică): pag. 7, 9, 10, 11;**

*** CUIBUL / Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust Brădescu): pag. 2;**

*** Mihai Eminescu: 15 ianuarie 2006 – 156 de ani de la naştere (Doru MIHAIL): pag. 6, 12 ;**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XIV. VIAŢA SPIRITUALĂ A CUIBULUI

(urmare din nr. 101).

XV.

Pentru anumite unităţi cum este cazul „Frăţiilor de Cruce" sau al „cetăţuilor", educaţia începe cu mai multe probleme de ordin particular, adaptate la viaţa şi mentalitatea tinerilor şi femeilor; ceea ce nu-i împiedică să se supună, ca toată lumea principiilor morale şi civice. Dar trebuie să se ţină seamă totdeauna de condiţia lor specială în ansamblul naţiunii.

În timpul şedinţei solemne a cuibului, legionarul învaţă noţiunile preliminare ale viitoarei personalităţi care trebuie să se creeze. I se explică răul care decurge din mentalitatea existentă; binefacerile care se vor ivi când va fi schimbată această mentalitate; mijloacele prin care el trebuie şi poate să le îmbunătăţească. I se explică importanţa religiei, a patriei, a familiei; respectul şi dragostea care le datorează. I se explică virtuţile curajului şi iertării, cinstei şi sinceităţii. I se explică respectul pe care îl datorăm omului şi societăţii, muncii şi libertăţii. I se explică importanţa justiţiei şi a moralei în societatea care trebuie să apară în urma eforturilor şi sacrificiilor legionare. Aceste învăţăminte nu sunt nişte conferinţe sau nişte lecţii! Sunt foarte simplu nişte afirmaţii ale şefului de cuib, foarte adesea precare, incomplete, stângace, dar pline de convingere, de credinţă şi însoţite de exerciţii, de aplicări constante, cerute imperios de fiecare legionar. Prin forţa repetării aceste învăţăminte devin cu timpul reguli de comportare. Aplicându-le propriei sale vieţi, legionarul constată că aceste reguli nu sunt greu de suportat, nici imposibil de respectat. O bucurie imensă îl pătrunde când constată progresele făcute asupra lui însuşi şi schimbarea care îl cuprinde. El începe să trăiască intens transformarea interioară. Sentimentul de puritate spirituală este mai puternic decât cel al vicleniei şi al egoismului material. În timp ce acesta din urmă întreţine o nelinişte permanentă şi deprimantă, primul dă naştere unui entuziasm şi unei bucurii înflăcărate.

Pe de altă parte, fiecare Corp urmează, în favoarea membrilor săi, anumite linii de educaţie care vin să completeze educaţia morală de bază:

a). În cuiburile „Frăţiilor de Cruce", rezervate tinerilor între 14 şi 15 ani, se evită pe cât posibil problemele politice, dezvoltând alte învăţăminte indispensabile sufletului tânăr şi în plină formare:

= educaţia religioasă, pentru a-i sustrage de la curentele atee şi imorale care încearcă să distrugă acest suport de esenţă superioară care este religia;

= educaţia naţională, pentru că ei să-şi iubească cu sinceritate patria şi să respecte patria altora;

= educaţia socială, pentru ca ei să înţeleagă şi să cultive sentimentul de echitate faţă de semenii lor;

= educaţia fizică, pentru ca ei să aibă un corp sănătos, refractar la promiscuitatea pe care vor să le-o impună toate curentele decadente ale „hipi"-ştilor şi altor depravaţi;

= educaţia sanitară, pentru ca ei să fie în stare să respingă tentaţiile vânzătorilor de droguri de orice natură:

b). În cuiburile de femei şi de fete, este făcută o educaţie asemănătoare, completată cu problemele care interesează statutul lor de femei şi marea responsabilitate care apasă asupra umerilor lor ca viitoare mame;

c). În Corpurile Legionare care alcătuiesc structura politică a mişcării, educaţia propriu-zisă este completată cu o serie de problemele care duc spre realizarea unei forţe compacte, de nezdruncinat, hotărâte:

= Educarea acţiunii creatoare. Viitorul naţiunii depinde de transformarea intimă a omului, dar, în acelaşi timp, de muncă, de efortul pe care îl va face într-un spirit dezinteresat. El va trebui să accepte acest efort permanent şi această acţiune concertată, nu pentru a realiza cu orice preţ beneficii, ci pentru a participa la trezirea naţiunii şi stabilirea prosperităţii acesteia;

= Educaţia sacrificiului, căci cel mai mic sacrificiu acceptat pentru comunitatea naţională, contribuie la splendoarea naţiunii şi la înnobilarea aceluia care îl face;

= Educaţia disciplinei severe, căci numai efortul disciplinat, personal sau colectiv poate să dea efectele scontate.

Astfel, prin aceste învăţăminte, prin continuitatea sa, cuibul devine o mare şcoală legionară a omului nou, unde începe cristalizarea omului de mâine.

Cu toate acestea, educaţia membrilor nu are loc numai în limitele cuibului. Oricare formă de manifestare legionară permite şi chiar impune educarea celor care iau parte la ea. În oricare situaţie sau în orice loc, grupa legionară devine o şcoală educativă. De altfel se pot distinge trei situaţii specifice, în care educaţia legionară este evidentă şi profitabilă:

a). Educaţia în acţiunea grupelor – când legionarii ies pentru a executa un marş de antrenament, o acţiune de propagandă sau pentru a executa o pedeapsă primită, ei îndură rigorile educaţiei legionare, care le impun o disciplină, un comportament, un sacrificiu, un efort etc.

Aceste reguli impuse şi acceptate, această executare simultană, reprezintă punerea în aplicare a anumitor forme de educaţie învăţate în cuib. Astfel: se cântă la şedinţa cuibului, dar a cânta în grupă pe un drum prăfos, în entuziasmul aceleiaşi speranţe, provoacă o cu totul altă rezonanţă în sufletul participanţilor. El se simte în misiune, se simte necesar, se simte prezent în istorie. Intrarea sa triumfală într-un sat, sau braţul să zdrobit în satul următor, îl confirmă în convingerile sale şi îl întăreşte în credinţă. Neliniştile şi nehotărârile sale nu îl mai umilesc. El a trecut unul, două, trei examene în aceeaşi zi. Când revine, este un alt om, mai sigur pe sine, mai convins în ideile sale, mai legionar.

Fiecare „acţiune de grupă" realizează aceeaşi schimbare spirituală la participanţi. Învaţă să fie curajoşi, loialo, demni, gata de sacrificiu, atribute care se manifestă apoi în viaţa curentă a fiecăruia;

b). Educaţia în câmpul muncii. În acest gen de manifestări educaţia legionară atinge un domeniu mai vast. Câmpul de muncă atrage luptători din toate colţurile ţării, din toate clasele şi de toate profesiunile. Ei muncesc împreună, trăiesc în comunitate, împărtăşesc aceleaşi principii.

Educaţia pe care ei o primesc este directă prin învăţăminte pe care le insuflă instructorii specialişti în conferinţele sau discuţiile purtate. Ea este de asemenea indirectă prin luarea de contact a tuturor acestor straturi de cetăţeni născuţi cu mentalităţi diferite şi adesea îmbâxiţi de prejudecăţi înrădăcinate. Dormind sub aceleaşi corturi, mâncând aceeaşi hrană frugală, lucrând cot la cot fără nici o deosebire de clasă, ei se modelează în sensul unei mari înţelegeri, într-o stimă reciprocă. Ţăranii şi muncitorii văd că aceşti „mici domni" ai oraşelor nu sunt „tipi răi", în timp ce intelectualii şi alţi oameni ai oraşului, (...)

(va urma)

Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen **BĂLAŞA**, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

Viaţă în doi peri...

Societatea românească post-decembristă mi-a oferit ceea ce nici în nenumărate vise n-am trăit. Posibilitatea de a face cunoştinţă cu o mulţime de javre apte de a se cocoţa în funcţii de conducere prin vreo instituţie sau alta. Pe cât de urâţi, pe cât de urâţi, pe cât de semianalfabeţi şi colţoşi la limbă şi la minte, pe atât de obraznici şi siguri de tâmpeniile ce le susţin public.

Martor îmi este Domnul că am plecat pe drumul activităţii publice doar mânat de un profund ataşament faţă de naţiunea mea. Şi nu din 1989, odată cu debarcarea, prin asasinat, a fostului preşedinte al RSR de la conducere, nu! Încă de la vârsta de 14-15 ani. Iar pasiunea mea pentru istoria neamului meu s-a conturat încă din clasa a IV-a. Era o tradiţie în familiile ardelene a dezbate teme de istorie naţională şi europeană. Ei bine, în perioada comunistă activitatea mea pe tărâmul activismului naţional s-a redus doar la a scrie poezii, studii, romane, teatru etc. legate şi de teme naţionale. După 1989 s-a dat drumul la lătrat şi la dat din coate. Hai, şi eu, printre din ăştia. Frustraţi, labili psihici, dezaxaţi, duşi cu pluta, muncitori prost instruiţi, tineri trecuţi sau abia ieşiţi din pubertate, interesaţi, mici profitori, femei şi fete rămase de căruţă, nemulţumite de starea lor biologică, se avântară în viaţa publică şi se dedară la militat prin tot soiul de organizaţii de o orientare sau alta. Chiar şi de nuanţă naţionalistă. Cei, cele mai periculoşi, periculoase, fiind cei, cele, fără **trecut**. Trecut de orice fel. Zelosul este cel mai periculos individ. El este în permanenţă mai catolic decât papa. Numai el este pe „linie", numai el este „drept", numai el este „amabil", numai el ştie „doctrina", numai el este „cinstit", numai el este „frumos", numai el „înţelege", numai el „activează", numai el „face" şi „face bine", **numai gura lui se aude**. El ştie şi simte cine este cel ce-i asigură parvenirea. Pe lângă el începe să dea din coadă, i se uită-n ochi şi îi face voile. Javra are obrazul gros şi este, de regulă, când poate, şi nu-i dăunează, amabil. Când trebuie este câine. Muşcă pe oricine-i stă-n calea intereselor. Poate fi acela şi de 84 de ani. Ţipă la el, îl învaţă, dăscăleşte şi-l face „deviator", „mexican", îl scuipă între ochi şi mâine-i dă bună ziua fără remuşcări de conştiinţă. N-are ruşine să dea ordine unor inşi de două ori mai în vârstă ca el. Deşi nu-şi achită – să zicem – cotizaţia... îi ia la rost pe cei care întârzâie să şi-o plătească. El „urmăreşte" pe unul, pe altul, cum îşi fac „datoria" şi raportează unde trebuie. Ştie cine are şi cine n-are merite. Este creştin, dar te face albie de porci numai de-l atingi cu un fulg. Într-un cuvânt... ştie să fie în centru. Nu-i bun de nimic, dar este „cel mai bun". El şi ai lui şi cei ce-i intră în voie şi-l recunosc de şef. Este atât de neruşinat că-ţi dă sfaturi, când este o ceremonie numai ce-l vezi că se echipează în uniformă de o culoare sau alta şi se bagă-n faţă. În locul unde poate fi pozat, dat la gazetă, în locul unde să ţină steagul. Îl vezi umblând de la unul la altul şi făcându-se util şi plăcut, dând cu clanţa (că doar nu-l costă nimic amabilităţile debitate din gură), periind pe un bătrân, ajutând o bătrână să bea apă. Nu că nu mai poate el de bătrâna cu pricina. Atitudinea lui dă bine la popor. Îi sporeşte popularitatea. El se trage de curea cu scriitori, cu profesori universitari, cu regizori, ziarişti. Că şi te şi miri în ce domeniu o fi as de-şi permite o asemenea familiaritate cu astfel de oameni... Nu mai vorbesc de ştiinţa tipului de a se da pe lângă oameni cu trecut (foşti deţinuţi politici, foşti persecutaţi pe motive politice, ideologice, religioase). Numai ce te trezeşti că scoate carneţelul şi-i notează telefonul celui vizat, îi ia şi un interviu de este nevoie. Că te şi întrebi în calitate de ce? Tipul ştie, formal, să facă tot ce trebuie pentru a fi apreciat ca indispensabil şi promovat. El chiar îţi spune că nu este el cel mai bun, dar altul mai bun nu este în momentul de faţă şi el este dispus să „lupte". Mie-mi spui? În fine, cred că am portretizat destul de succint destui tipi şi guşterii, de un sex sau altul, de acest soi şi este suficient câtă hârtie am prăpădit pentru astfel de specimene, câţi nervi mi-au mâncat. Greaţa mi-a umplut sufletul şi nu vreau decât să nu-mi mai amintesc niciodată de astfel specimene şi nici să mai trăiesc printre ele, sau cât mai puţin cu putinţă. Doamne ajută... vorba respectivului.

Gaigel PROSTU'

TV-reurile şi reclamele

Vreţi să urmăriţi un film, un documentar, o emisiune, ceva acolo? Pregătiţi-vă nu doar de răbdare... Mai întâi gândiţi-vă la consecinţele asupra creierului dumneavoastră. Emisiunile nu mai sunt emisiuni, filmele nu mai sunt filme, documentarele nu mai sunt documentare ci anexe la reclame. Reclame la pastă de dinţi, la ciocolată, lenjerie intimă, aparate de uz casnic, electronice, aparate de masat, maşini de lux, blănuri, ceasuri, brăţări, flori, supe, ciorbe, brânzeturi de toate calităţile, salamuri şi pateuri, vinuri, coniacuri, votci, faianţă sau vopsele... Nu am avea hârtie să înşirăm produsele şi serviciile ce ni se bagă pe gât în timpul emisiunilor de TV. Un om serios, care se mai şi ocupă de altceva, va renunţa să mai privească la TV-re. Sunt o grămadă de posturi, o grămadă de muieri, care de care mai înfipte, şi toate vorbesc, se strâmbă, dau ochii peste cap, şi iar vorbesc în neştire şi despre orice, întrerup interlocutorul, îi taie fraza la mijloc, răspund în locul lui, nu-l lasă să-şi ducă ideea până la capăt, să-şi dezvolte subiectul şi din cinci în cinci minute ne propun reclame. Când rulează un film tot aşa. Tocmai când amantul gelos se pregăteşte s-o strângă de gât pe „prietena" lui sau actorul american de origine evreiască *Maicăl Duglas* pregăteşte – îţi dai seama ce suspans! – să holbeze ochi între picioarele actriţei *Şaron Stone* pentru a-i vedea intimitatea neacoperită de chilot este „băgată" reclama despre brânza *hocland*, iaurtul *cu căpşuni danone* sau supa *de pui cu tăiţei* sau *pate bucegi*. Trebuie să ai nervi de oţel să suporţi tot acest mod de a trata privitorul. Ca pe un imbecil, ca pe un bou ce este ademenit cu otava pentru ca acesta să tragă la jug. Altă explicaţie nu există. Omului contemporan i se biciuiesc creieri pentru a fi împins să comită cumpărături. Şi dacă nu-i ajung banii să dea fuguţa la bancă (şi pentru a te împrumuta se fac reclame la TV-re) şi să ia credit pentru a cumpăra produsele cărora li se face reclamă zilnică în timpul emisiunilor şi programelor TV. De unde secolul XIX şi o parte a celui de al XX-lea reclamă se făcea în neştire ideologiilor stângiste acum în sec. XXI reclamă se face numai produselor ce trebuie neapărat să le cumpărăm, creditelor de la bănci şi holocaustului. Şi la toate este – vorba unuia – „chestie de bani!" Banul este păcura ce unge osia pe care se învârte roata de la şareta care plimbă ursul ce poartă numele „progres". „Progres" spre ce? Spre unde? Care-i finalitatea acestui consumatorism? În locul omului naţional se vrea formarea omului consumator de produse ambalate, consumator de credite, consumator de filme pline de violenţă, consumator de ideologii minore şi ştiri în care dominanta este violenţa, derizoriul, viciul, spectacolul ieftin, analfabetismul, vorbirea deşucheată, prostituarea de orice fel şi lipsa verticalităţii de orice fel. Trageţi concluzia de ce se fac astea.

Floricel cel Buimăcel.

CINCI TEME PROPUSE DE MIHAI EMINESCU

Deoarece „manuscrisele lui Eminescu" pe care Academia Română, după multe tergiversări, bâlbâieli şi altele la fel, le scoate, în fine, la iveală, la preţuri prohibitive pentru sărmanii acestei ţări, ne vom strădui ca în fiecare număr al publicaţiei noastre, să spunem atenţiei şi meditaţiei dvs. teme din scrierile poetului.

1. Căzut e corpul nostru când sufletu-i căzut.

Moralitatea este pentru suflete identică ci sănătatea pentru trup. Un popor imoral este fizic nesănătos sau degenerat.

Plecându-ţi ţie însuţi te corupi.

O dorinţă neliniştită în sufletul oamenilor de a fi ceea ce nu sunt şi de a avea ceea ce nu au este rădăcina a toată imoralitatea.

2. Naţionalismul este un semn rău la un popor.

Nimeni nu ţine atât la existenţa sa decât acela ce ar putea să om piardă în curând – şi acest lucru se simte instinctiv – şi nimeni nu se îngrijeşte mai mult pre sine decât cela ce are să se desfacă prin moarte. Nicăieri nu se manifestă voinţă de viaţă mai tare decât acolo unde viaţa este periclitată sau prin boală internă sau prin pericol extern.

3. Există principii în politică?

Mult timp s-a tăgăduit acest lucru şi se mai contestă.

Dar s-ar putea stabili principii generale, fixe şi imuabile din fapte variabile, ale căror cauze sunt adesea accidentale şi ale căror urmări înşeală frecvent prevederile cele mai legitime?

Şi dacă am reuşi să stabilim atari principii cum le-am putea aplica când acelaşi eveniment nu se reproduce niciodată nici în aceleaşi împrejurări, nici sub imperiul unor antecedente analoage?

De obicei chestiunile ce se prezintă sunt complexe şi cuprind diverse elemente diverse, adesea contrarii, din care fiecare îşi are raţiunea sa de a fi. Să mai adăugăm că în cele mai multe cazuri există drepturi câştigate, interese respectabile angajate. A le sfărâma în numele unui principiu abstract ar fi acelaşi timp culmea nedreptăţii şi mijlocul cel mai sigur de a aduce turburare în societate. Bunul simţ sfătuieşte compromisul şi nici un om de stat demn de acest nume nu va urma o altă purtare. Într-un cuvânt a pretinde să reglementezi după principii absolute lucrurile omeneşti sau tot ce le ating sau stau în raport cu ele i se par unei mulţimi de spirite bune sau o completă imposibilitate sau o mare imprudenţă.

4. Străinul care se ridică prin muncă nu dă naştere invidiei.

Fără LIBERTATE şi FĂRĂ INEGALITATE nu există PROGRES. Nimic nu este mai inegalitar decât eâlibertatea.

Iar voi tineri care v-aţi grupat împrejurul acestei umblători literare ascultaţi sfatul unui om care vă voieşte binele din inimă. Pălămarul, cizmarul, croitorul, oameni onorabili, folositori sie-şi şi societăţii au nevoie de ucenici. Decât pseudotalentat în literatură mai bine talent în cizmărie. Mai bine cel dintâi într-un sat decât al doilea la Roma. Ca voi au fost mii şi mii de oameni pe lume şi vor mai fi încă. Nimărui din voi să nu-i abată cumva prin minte c-ar fi un geniu. Căci, copiii mei, pământul nostru e mai sărac în genii decât Universul în stele fixe şi mai lesne se naşte în văile nemăsurate ale haosului unui nou sistem solar, decât pe pământ, un geniu. HOMER şi SHAKESPEARE, RAFAEL, geniile în arte se nasc la 3-4 mii de ani, încât nu ştiu, zău, dacă de la Adam până la Papa Leon IX au existat de toţi o duzină. Încolo, suntem toţi nişte bieţi mizerabili cărora aceşti regi ai cugetării ne dau de lucru pentru generaţii înainte. Dacă avem talent – adică câteva centigrame de creieri mai mult decât suma comună – îl putem valorifica pentru vremea noastră, prin muncă constantă; dacă nu muncim, rămânem asemenea confraţilor noştri dobitoacele.

5. Nu se poate sui apa, fără ca să fi scăzut undeva, nu te poţi îmbogăţi din senin, fără ca cineva să fi suferit.

Un răzeş, când îşi cere pământul lui înapoi, îşi cere nu numai pământul – (p) – ci şi veniturile lui (dobânzi la dobânzi) pe care le-a dobândit cel care, pe nedrept, l-a posedat.

Sistemul are tendinţa de a înmulţi consumatorii într-un număr disproporţionat şi a face ca o mare parte a produselor, pe drumul lor de la locul producerii până la gură celui de le consumă sau la pielea celui care le poartă, să fie atât de absorbite încât producătorului să nu-i rămână nici mijloacele necesare întreţinerii vieţii – parte lui nedepăşind 10% în timp ce 90% se înghit de cei cărora le aparţine maşinăria, care supraveghează munca, de acei care conduc guvernul, de acei care poartă arme, de acei ce trăiesc de pomană – cu un cuvânt de toţi cei care, în mii de chipuri se interpun între producerea mijloacelor de trai şi consumatorii lor.

ian. 2006.

pt. conf. PSM.

BILANȚUL COMPETENȚEI

Fiecare-şi aduce aminte de „Principiul lui Peter" a cărui prezență în viața noastră cea de toate zilele, însemna că ineluctabil, lumea va fi condusă de incompetenți. Pentru că – afirmă canadianul Peter Loreńz, „fiecare tinde să ocupe un loc în conducerea unei societăți, instituții, întreprinderi etc. până ce atinge NIVELUL INCOMPETENȚEI SALE".

Nu ştiu dacă apariția, destul de confidențială, prin 1986, a acestui concept va fi avut vreo legătură cu „teza lui Peter" – (în bibliografia broşurii publicată de colecția QUE SAIS-JE(CE ŞTIU EU? – Paris, 1995) numele canadianului nu este regăsit aşa cum nu este citat nici Emil Cioran, care, în volumul „Istorie şi Utopie" vorbind despre „şcoala tiranilor" scria că „cine n-a cunoscut ispita de a fi întâiul în cetate nu va pricepe nimic din jocul politic, din voința de a-i supune pe ceilalți pentru a-i transforma în obiecte, la fel cum străin îi va fi şi meşteşugul disprețului. Puțini sunt cei pe care setea de putere să nu-i fi încercat

(continuare în pag. 8)

Doru MICHAIL

CELE ZECE CĂRŢI

Întrebarea este cunoscută din frecventele conversaţii publicate în diverse medii: dacă aţi fi singur pe o insulă ce cărţi aţi lua cu dvs. ?

Aproape toţi introduc BIBLIA. Deşi, mulţi dintre ei, aici, în libertate şi confort, nu o prea deschid. În schimb, aproape nici unul nu aminteşte un mare poet.

Cum pe mine nu m-a întrebat niciodată cineva s-ar cuveni să tac. Pentru că, nu-i aşa, „să nu vorbeşti neîntrebat" – (chiar dacă ai ceva de spus?) – şi „dacă tăceai filosof erai!" (altă prostie!).

Apoi, şi, în primul rând, eu nu doresc să fiu „filosof". pentru că nu poţi rămâne ceea ce nu ai fost niciodată.

Deci, mă-nscriu la cuvânt chiar dacă nu m-a întrebat nimeni (Ce, nu s-a văzut şi incendii izbucnind din te miri ce şi mai nimic?)

Aşadar: a). – dacă la 14 ani m-ar fi întrebat careva „cine nu trebuie să lipsească din lista celor zece" nu mi-aş fi imaginat cu nici un preţ – absenţa romanului „Contele de Monte Cristo". Peste vreo doi ani, când am deschis-o, mi s-a părut ilizibilă. M-am dus la paginile pentru care-mi bătuse inima cu vreo 600 de zile înainte şi am rămas dezamăgit. Nu de ceea ce reciteam ci de naivitatea mea - ca să folosesc o vorbă blajină.

b). – În schimb, suntem mereu la 14 ani, nu-l voi introduce pe Lucian Blaga decât peste câţiva ani, când voi cumpăra de la un anticariat ce se afla pe strada Doamnei, ţinut de un ovrei foarte de treabă. Pierdeam ceasuri întregi ca să răsfoiesc cărţile. Într-o zi i-a fost adusă biblioteca unui ceh, Thomek, şeful tiparniţei Monitorului Oficial, care, adunase, cu autografe, tot ce se tipărea acolo; am reuşit să iau două volume, unul semnat de Arghezi – dar cele mai multe nu erau abordabile sărăciei mele.

Nu se supăra, anticarul, că adesea nu cumpăram nimic; îmi spunea că „anticariatul este cafeneaua intelectualilor" şi că toleranţa lui îi va fi răsplătită mai târziu. Când prăvălia lui a dispărut – pentru a fi înlocuită cu o mercerie – din comerţul de stat, nu l-am mai revăzut pe domnul Victor căruia îi mai datorez şi azi 60 de lei.

De altfel, contactul tardiv cu marii poeţi ai ţării ţinea şi de faptul că exista un decalaj de cel puţin 10 ani (uneori cu mult peste) între editarea unui poet şi păşirea lui în manualele şcolare.

Matei Caragiale nici cu Pajerele şi cu atât mai mult căci „Craii de curte veche" nu intraseră încă în 1940 în programa analitică a liceelor.

Se mai adaugă ceva: nici atunci cărţile nu erau ieftine iar bibliotecile publice nu-şi completau rafturile cu toate noile apariţii ci aşteptau „clasicizarea" noilor veniţi – care, frecvent, nu se mai întâmplă nicicând.

c). – Ştiam, la 16 ani, pe de rost – (de unde o veni acest termen?) – aproape toate „romanţele" lui Minulescu care deşi erau anunţate de poet ca „pentru mai târziu" au intrat repede în lume cucerindu-şi asemenea unor şlagăre – o importantă notorietate. Au apus, ca foarte multe din făcăturile oamenilor. Atunci singur că pe lista mea Ion Minulescu nu ar fi lipsit. Azi? Fireşte, da.

d). – În ce-l priveşte pe Arghezi, din varii pricini, el s-a aflat în acei ani – ca, de altfel şi mai târziu, interzis cărţilor de limbă română. Unii dintre profesorii mei folosind mai ales „florile de mucegai" ni-l prezentau ca fiind nevizitabil. Tot anticarul mi-a adus primul lui volum de „VERSURI" publicat de aceeaşi „Fundaţie Regală" poate cea mai deschisă noului şi frumosului dintre toate editurile României.

Pe urmă umbra comunismului s-a extins şi-a asupra poetului din Mărţişor iar dragostea lui pentru cele pământeşti l-au împins la câteva compromisuri care i-au şi îi dăunează încă.

Dar aş lua cu mine nu doar versurile ci multe, foarte multe din celelalte frumuseţi argheziene care mi-au încântat toţi anii. Şi mai ales pe cei negri.

e). – Erau trei lucruri de care trebuia să ne ferim – susţineau autorităţile:

= legionarismul;
= jazzul şi;
= romanele poliţiste.

Pentru că unul dintre liceele destinate, prin firmă şi intenţie fiilor, de învăţători, „Liceul Casei Corpului Didactic" a fost desfiinţat pentru că nu s-a supus unuia dintre aceste trei interdicţii. Casa Corpului Didactic era condusă de un cuplu de macedoneni – Grigore Tăuşan şi Iuliu Valaori, începuse şi construcţie unor locuinţe destinate cadrele didactice în condiţii cu totul favorabile acestor slujbaşi ai ţării prost plătiţi atunci ca şi azi.

Nu am priceput refuzul romanului poliţist – mai ales că era unul făţarnic – pentru că vizitându-mi profesorul de limba română am zărit în rafturile bibliotecii lui 3 volume din colecţia celor 15 lei – unul fiind Omul din Maroc scris de un englez, uitat azi, Edgar Wallace. Şi nici a jazului.

În ce priveşte Mişcarea Legionară nici unul dintre ei nu ne-a certat niciodată pentru simpatiile noastre, pentru camarazii lui Corneliu Zelea Codreanu dintre care vreo 2-3 erau pedagogii internatului nostru.

Azi ştim şi cine ne-a pârât, cine ne-a condamnat şi cine ne-a executat. Unul dintre aceştia a mărturisit într-un interviu publicat acum câţiva ani de „România Literară": este membru al Academiei fostă URSS, a fost voluntar împotriva României şi a părăsit liceul în 1939 atunci când, prin canale necunoscute nouă, a aflat de anexele secrete ale Pactului Molotov-Ribbentrop: Mişa Fridman.

Dar, să ne întoarcem la cele 10 cărţi.

Cum poţi să alegi când cei mai dragi dintre scriitorii români au fost fie ucişi, fie întemniţaţi, fie interzişi; când aproape un veac din cultura scrisă a neamului a fost pustiită; când „restituirile", care au început târziu şi timid, falsificau opera celui publicat prin transformarea paginilor într-o mare de puncte, puncte...

Sau, după ce-a trecut năpasta comunistă noiane de cărţi, frumos editate, corect traduse, ne îmbie. Dar noi suntem săraci.

Au existat însă cărţi pe care le-am întâlnit în copilărie, pe care le-am recitit în adolescenţă şi care mă încântă şi acum la bătrâneţe şi pe care le-aş lua cu mine în biblioteca celor zece: o colecţie din basmele românilor, ale lui Andersen şi 1001 de nopţi; o ediţie tipărită pe hârtie de Biblie cu proverbele românilor realizată acum peste 100 de ani de Iuliu Zane, (ca să fie uşor de purtat) şi o antologie – care, din nefericire încă nu există, a celor 1. 000 cele mai frumoase poezii scrise de români (am a face, în această privinţă, o observaţie: există scriitori de limbă română fără a fi români şi care nu au ce căuta în această antologie deşi poezia lor îmi poate fi, mie cel puţin, foarte dragă).

Înainte de a împlini lista celor 10 aş vrea să atrag atenţia eventualilor mei cititori să facă un exerciţiu cu totul semnificativ şi să recitească basmele lui Andersen – cu condiţia să le f citit sau ascultat în copilărie sau adolescenţă – şi vor rămâne uluiţi de semnificaţiile pe care le vor descoperi. Încercaţi! Vă cer foarte puţin timp şi veţi vedea cum scăpaţi de sclavia televiziunilor!

ian. 2006.

(continuare în pag. 8)

D. SPIRU

MIHAI EMINESCU
15 ianuarie 2006 – 156 de ani de la naştere.

Aproape fiecare din cele două zile destinate amintirii poetului sunt însoţite de sondaje ale opiniei publice care ilustrează puţinătatea relaţiilor noastre cu opera lui.

Să nu ne imaginăm că-l cunoşteau mai bine contemporanii săi dintre care, unul, ne-a lăsat o mărturie copleşitoare. Este vorba de Rădulescu-Motru, care, în cele şase volume de „REVIZUIRI şi ADĂUGIRI" tipărite după 1990 de Editura „Floarea Darurilor": „L-am văzut pe Eminescu o singură dată, într-un restaurant aproape de Teatrul Naţional, la colţul străzii Sfântul Ionică şi Câmpineanu. Data când l-am văzut o fixez prin octombrie 1885. Mi-l amintesc pe Eminescu stând singur la masă, cu figura întunecată".

Mi se pare justificată şi „singurătatea" şi „întunecarea" lui Eminescu. Să nu uităm că, doar acum 5 ani – adică în 1880 – a fost numit redactor şef la ziarul TIMPUL – şefie care a durat doar doi ani.

Dar în aceşti doi ani poetul construieşte partidului conservator nu doar un ziar pus în slujba cititorilor – indiferent de culoarea lor politică – pentru că, susţinea redactorul şef, „oamenii se impune să fie judecaţi în funcţie de munca pe care o au în producerea de valori materiale şi spirituale" ci şi o ideologie coerentă care, se va vedea, nu peste multă vreme, că nu convenea stăpânilor acestui ziar.

Eminescu, respectându-şi principiile – precum cel citat mai sus – critică cu aceeaşi lipsă de milă pe toţi cei care exploatau munca claselor pozitive – (această sintagmă este ocolită de toţi beneficiarii acestei exploatări – şi mai ales comuniştilor).

„Clasele pozitive" nu înseamnă proletariatul sau nu doar aceasta ci toţi cei (de aici pluralul „clase") care produc valori materiale şi spirituale) şi de aceea critica poetului se va adresa atât partidului conservator – al cărui salariat era – şi îl va lăuda pe şeful liberalilor – atunci când isprăvile şi unora şi celorlalţi meritau una sau alta dintre sancţiuni.

Politicienii vremii – ca şi cei ai zilelor noastre – care, în marea lor majoritate –atunci ca şi azi – nu prea erau oameni politici s-au îmbrăţişat în jurul unei decizii care-i bucurau unanim: înlăturarea lui Mihai Eminescu de la conducerea oficiosului observator.

La 1 ianuarie 1882 G. G. Păucescu (mai ştie careva dintre voi ce-a lăsat în urma lui acest nou redactor şef?) publică un nou program în care se dezice de ideile lui Eminescu şi anunţă înfiinţarea unui organ destinat cenzurii care urma să „fie conforme cu tendinţele „partitei" conservatoare. Ni se promit în grupul cenzorilor, „câţiva tineri printre cei mai distinşi ai societăţii noastre care nu se vor „distinge cu nimic aşa cum nu s-au remarcat cu nimic cei doi redactori noi – G. Marian şi N. Christescu care ne sunt prezentaţi ca tineri „de mare viitor". Pentru unul dintre ei „viitorul mare a fost extrem de scurt" deoarece s-a retras la „interese private" peste câteva săptămâni iar despre celălalt nu s-a mai aflat nimic din strălucirea lui viitoare.

Eminescu rămâne în redacţie; pune, cum se zice azi, „batista pe ţambal", găsind „o formă nouă în care să-şi continue critica sa împotriva guvernului liberal şi a corupţiei din societatea vremii.

Articole a căror actualitate s-a păstrat, la fel de vioaie, până-n zilele noastre.

Dar aflăm cu prilejul unei polemici cu CA Rosetti – că ceea ce se publică în „Timpul" sub semnătura „Fantasio" „încalcă promisiunile din declaraţia programatică" (ianuarie 1880) şi din aprilie 1882. Eminescu nu mai publică cu pseudonimul „Fantasio" decât câteva cronici, la mari intervale, şi, cu subiecte neutre – din punct de vedere politic.

Dar nu iartă slugărnicia partidului căruia îi închinase doi ani de eforturi – în condiţii tehnice şi materiale, pe care nici un ziarist din zilele noastre nu le-ar accepta şi-şi spune cuvântul într-o scrisoare pe care D. Vatamaniuc a publica în „Manuscriptum" (2/1982) şi pe care revista noastră vi-o aduce azi.

Era „singur şi întunecat" pentru că – tot din manuscrisele ce au fost ţinute ostatece timp de peste 125 de ani – aflăm că „un om poate avea totul ne-având nimic şi nimic având totul".

„Singur şi întunecat" mi-a rămas în amintire după ce, cu foarte mulţi ani în urmă, i-am citit rapoartele, propunerile, analizele pe care le întocmea pe vremea revizoratului şi le trimitea Ministerului de resort. Fără nici un rezultat.

În cursul anilor 1883-1885, ne povesteşte Rădulescu-Motru, pe când eram elev în clasele de liceu de la Craiova, n-am auzit, la lecţiile de limba română, precum nici la alte lecţii, niciodată, pronunţându-se numele lui Mihai Eminescu. Profesorii de limba română de la liceul din Craiova, D. Popilian şi Mile Strajan, cred, că nici ei nu citiseră ceva din Eminescu. (...) Nici la Facultatea de Litere din Bucureşti, unde m-am înscris nu NI S-A VORBIT de Eminescu, la lecţiile de literatură română, fiindcă, şi aici, profesorul de literatură era V. A. Urechia, un istoric de modă veche, fără nici o pregătire de cultură poetică. (sic!) De existenţa lui Eminescu, continuă Rădulescu-Motru (mărturisirea destinată unui volum pe care urma să-l publice Vladimir Dogar, profesor la Liceul Mihai Eminescu care „făcea toate sforţările pentru a înfiinţa şi un muzeu cu obiecte care au aparţinut lui Eminescu") am luat cunoştinţă prin lecturile mele particulare, iar începând din 1887-1888 din cele ce auzeam în casa lui Titu Maiorescu. La şedinţele „Junimii" – (Bucureşti) – din anii 1887-1889 n-am văzut pe Eminescu. El era – de altminteri, pe atunci, continuu bolnav.

Ziua înmormântării lui Eminescu – citim din „adăugirile lui Motru", a coincis cu trecerea examenului meu, de licenţă, la Facultatea de Litere – 17 iunie 1889, pe la orele 4 1/2 spre seară (...) Titu Maiorescu s-a sculat de îndată ce i s-a anunţat trecerea cortegiului şi a părăsit sala. După el au părăsit sala mulţi studenţi. Marşul funebru pe care odată cu anunţarea cortegiului l-am auzit şi mi se părea că venea dinspre Calea Victoriei. Era iunie. Probabil că sicriul era acoperit cu trandafiri. Eminescu rămânea însă mereu singur şi întunecat. Nu spune un proverb arab că „dacă aveţi a-mi da trandafiri atunci să mi-i daţi cât sunt încă viu"?

feb. 2006.

(continuare în pag. 12)

Doru MIHAIL

TEŞU SOLOMOVICI: ISTORIA HOLOCAUSTULUI din ROMÂNIA (*Editura Teşu, Bucureşti 2005, 365 pagini, cartonată, pe hârtie velină; cu fotografii greu descifrabile)*

Făcătura despre care vom vorbi mai la vale face parte dintr-o colecţie alcătuită de unul dintre anticarii bucureşteni şi intitulată: BALIVERNA care nu trebuie luată în serios: minciună, născocire, scornitură (N. R.).

Unii spun că ar fi vorba de ediţia II-a răscroită de niscaiva anonimi. Noi nu putem spune nimic pentru că nu am avut în mână ediţia I-a (Lucrurile, zice târgul, ar sta altfel: Teşu a scris o primă versiune, a lansat-o pe piaţă. Versiunea n-a convenit coreligionarilor şi a fost retrasă urgent. „Băieţii" au alcătuit o alta şi au trimis-o pe piaţă ca fiind tot prima ediţie. Studiul atent al acesteia denotă că este o carte lucrată de mai mulţi autori şi „lucrătura" legată sub formă de carte; n. r. ş.)

Dar, precum se va vedea, chipul opului rămâne la fel: poate fi încadrat în colecţia anticarului nostru.

Pentru cei care nu au suficient timp începem cu ceea ce în mod obişnuit se scrie la sfârşitul unei cronici: concluziile.

1. – Dacă opurile mincinoase ar puţi atunci cartea semnată de dl Teşu, participând la concurs, ar putea deveni cu uşurinţă „miss PUTOAREA!"

2. – Se pare însă că nu doar Teşu trebuie cercetat şi certat. Cartea pare a fi scrisă la mai multe mâini ceea ce a făcut ca alcătuirea ei să ne aducă aminte de observaţia lui Mihai Eminescu: „Zadarnic paiul sec al minţi-l treieri, drapându-i golul ei cu reci (şi mincinoase) imagini: nimic nu iese dintr-un gram de creeri".

3. – Lucrarea şi, precum se va vedea, mai ales lucrătura face parte din recenta ofensivă a organizaţiei Wiesenthal cu numele de cod „ultima şansă" care va încheia vânătoarea celor care au făptuit „holocaustul" concomitent cu reactivarea „gheşeftului" pricinuit de această acţiune.

4. – Există însă o declaraţie a singurului autor care semnează – Teşu Solomovici – care ar trebui să ne îndemne pe noi românii - şi nu numai – în care el afirmă că fiind „supravieţuitor al Holocaustului am aşteptat şase decenii ca să scriu această carte".

Noi toţi am aşteptat şi am pătimit 70 de ani sub cea mai opresivă guvernare care „ne-a atins cu aripa ei devastatoare – (o singură cifră te îngrozeşte: 11 MILIOANE de avorturi) „un trecut cu mult mai apăsător decât cel suferit de autorul acestei „istorii" - „a cărui uitare este imposibilă".

Şi noi trebuie să împlinim „memorialul neuitării" întrebându-ne împreună cu „tânărul academician de onoare al Academiei Române, Elie Wiesel, „de ce au fost aşa de mulţi evrei care au participat, care au trădat umanitatea, alegând să persecute, să chinuiască şi să ucidă bărbaţi, femei, tineri – inocenţi şi fără apărare": români, germani, unguri, ucraineni, ruşi şi chiar evrei?

Una din explicaţiile apariţiei acestei „istorii" ar putea fi cea propusă de Rădulescu-Motru în memoriile lui intitulate: „Revizuiri şi Adăugiri": „Pentru anii câţi îmi vor fi daţi să mai trăiesc cititul nepotolit pe care-l practicam mai înainte ar fi pentru mine un izvor de veşnică nelinişte şi mâhnire. Căci ce mi-ar fi dat să citesc? Timp de mai bine de zece ani – adică atât cât poate eu nici nu voi mai trăi, se vor publica în România numai scrieri politice de patimă adâncă dar de gândiri superficiale. În ziaristică vor domina intelectualii evrei care au talentul să scrie despre orice, şi, în fond, despre nimic serios.

Se va continua propaganda de astăzi contra rasismului şi a tiraniei hitleriste, simple pretexte pentru evrei de a ascunde sub ele, pentru ochii oamenilor, adevăratele lor interese.

Intelectualii români – din cauza anarhiei produsă de război vor trece printr-o eclipsă în ceea ce priveşte orientarea. De frica cenzurii – căci aceasta va dura şi după încheierea păcii, ei se vor mărgini la banalităţi. Publicaţiile cu conţinut filosofic, cu deosebire, se vor reduce la repetarea clişeelor preferate de partidul ce ne guvernează. Nu aş avea, deci, ce regreta. Dacă orbirea mea s-ar reduce doar la neputinţa de a citi atunci aş putea doar să citesc mai puţin – sau de loc – şi să filosofez mai mult".

A doua explicaţie aparţine lui I. L. Caragiale.

Iată ce se poate citi în „Justificarea unor expulzări" – (Opere, ediţia Zarifopol-Cioculescu, Editura Fundaţiilor Regale, 1938, pag. 402): „Europa în urma războiului ruso-turco-român, a reclamat Statului Român – atunci ca şi azi! ; n. n.) să adopte principiul ABSOLUTEI TOLERANŢE RELIGIOASE ca o dovadă că acest tânăr stat ce pretinde să fie admis a conlucra în marginile mijloacelor sale la opera de civilizaţie a continentului, voieşte a îmbrăţişa, în totul, principiile de drept public ale lumii moderne. (...) S-a modificat articolul 7, s-a înlăturat orice posibilitate a unei false şi răuvoitoare interpretări şi, această ultimă exigenţă europeană satisfăcută, Europa a recunoscut unanim independenţa Statului Român. (...)

Ce s-a întâmplat însă? O seamă de evrei de la noi, în genere de provenienţă galiţiană – oameni pribegiţi aici din cauza scurgerii de acolo a acestui element ce se înăduşă trăind multă vreme în masă, la loc prea strâmt pentru libera mişcare a pornirilor lui de rapacitate – (precum azi în Israel; n. n.) au început să agite din nou chestiunea israeliană (...). Această nouă agitaţie, mai întâi ascunsă, a început să iasă la iveală câte puţin, apoi să se producă făţiş şi în fine să ia nişte proporţii, dacă nu primejdioase, cel puţin ofensatoare pentru autoritatea statului nostru. S-au făcut întâi agitaţii în sinagoge – (precum pe vremea domniei comuniste, când a apărut şi inscripţia de pe menora sinagogii din Bucureşti – cu cei 400. 000 de evrei ucişi de „fasciştii români şi unguri") - , apoi în şcolile confesionale; de aici, apoi, au trecut în presă; S-AU FUNDAT ZIARE ÎN ACEST SCOP – (cărora, în zilele noastre li s-au adăugat posturi de radio şi televiziune) în fine lucrurile au ajuns la protestul neruşinat, şi infam şi ridicol, de la Londra. S-a comandat apoi în străinătate un agitator dibaci – (azi o întreagă echipă în frunte cu Elie Wiesel) – care să vie numaidecât să provoace o mişcare de un soi nou, cu scopul de a institui aici o societate semitică, cu o direcţie generală, recunoscută de stat şi care să reprezinte puterea populaţiei israelite în relaţiile cu puterea statului.

Şi cu ce ton, cu ce aere s-au făcut toate astea?"

(Vă aduceţi aminte de refuzul lui Wiesel – „academicianul" lui Iliescu şi Simion, de a merge la Sighet? La discursul lui de la Academie? ; n. n)

Ziarele evreieşti, gaşca internaţionalistă au pornit contra României şi poporului român, pe faţă, un război care, dacă n-ar fi cunoscut cineva tradiţionala impertinenţă iudaică, ar fi crezut că este pornit din demenţă. Citind acele foi, cineva, ar putea crede că aceşti evrei sunt aici poporul autohton, locuitori străvechi ai acestei ţări.

S-a aruncat asupra statului şi poporului român, fără nici o sfială, tot veninul şi ura mozaică, tot clasicul „foetos iudaicus".

Naţiunea română: incultă, intolerantă şi stupidă;

Statul român? – stat asiatic, inuman şi barbar.

Curat, pe faţă, textual.

Şi cine, cine cutează să ia această atitudine faţă de statul nostru? Acei oameni străini care, adăpostiţi aici la noi de furtunile şi mizeria de aiurea – (au uitat când fugeau de teama trupelor germane care invadaseră Polonia şi au venit la noi

ianuarie, 2006.

(continuare în pag. 9)

Pavelică TEŞULICĂ

(urmare din pag. 5)

• **(CELE ZECE CĂRŢI)**

Există însă un mare scriitor român pe care nimeni, încă, nu-l cunoaşte integral – pentru că nimeni nu s-a silit să-i tipărească întreaga operă.

Este vorba, firește, de Mihail Eminescu.

Uneori mă gândesc că dacă această alegere ar trebui să fie limitată şi de timpul previzibil pe care-l mai am la dispoziţie voi renunţa şa toate celelalte cărţi – inclusiv Biblia – pentru a scotoci în toată comoara pe care ne-a lăsat-o Eminescu, comoară pe care, noi, cei care de două ori îl pomenim cu totul formal, nu ne-am învrednicit să o valorificăm.

Nu ştiu dacă lista mea a depăşit cele ZECE cărţi?

Dar nu aş putea răbda absenţa legionarilor: aşadar o antologia din versurile poeţilor de la Radu Gyr şi Dragodan până la Horia Stamatu şi Zahu Pană; cât mai mult din Mircea Eliade; ediţia princeps a „Schimbării la faţă a României" de Emil Cioran, şi, firește, puţinul ce ne-a rămas de la Corneliu Zelea Codreanu.

Iar ultimii, deşi nu cei din urmă: NAE IONESCU şi PETRE ŢUŢEA.

Şi din Biblie numai Noul testament plus câteva fragmente din cel Vechi.

Or fi mai mult de zece, dar pentru un împătimit al lecturii sunt foarte puţine. Mai ales că nu am de gând să mai plec niciunde – decât în călătoria cea mare în care nu vei duce nimic cu tine decât păcatele şi faptele bune.

(urmare din pag. 4)

• **(BILANŢUL...)** într-o măsură sau alta: o avem din născare, ne este naturală şi, cu toate acestea, la o privire atentă, ea prezintă toate datele unei STĂRI PATOLOGICE de care ne vindecă doar întâmplarea sau maturizarea lăuntrică în genul celei săvârşite cu Carol Quintul, atunci, când, abdicând la Bruxelles, în plină glorie, a arătat lumii că excesul de oboseală poate genera scene la fel de admirabile ca şi excesul de curaj. Oricum, anormalul sau miracolul, renunțarea, sfidarea a naturii, a identității noastre este un fenomen ce se produce doar în momente de excepție, caz – limită ce-l delectează pe filosof şi-l descumpăneşte pe istoric".

Poate că „excepțiile" despre care aminteşte Cioran, incapacitatea celui ce atinge nivelul incompetenței sale sau şi mai ales, faptul că a ieşit din ce în ce mai mult în evidență efectele nocive ale acestei stări de lucruri, i-au determinat pe numeroşi cercetători, practicieni, teoreticieni sau filosofi să accepte, să construiască şi să introducă în practica, din ce în ce mai extinsă, a acestui „bilanț al competenței" despre care, eu cel puțin nu am prea auzit vorbindu-se în România. Aşa se explică de ce oamenii politici s-au specializat în tot soiul de jonglerii pentru ca să-şi păstreze un mandat în ciuda insuccesele evidente ale celor deja împlinite; că pe listele de reprezentanți ai neamului se înscriu în repetate rânduri, aceiaşi „necuvântători" – aşa cum reieşea mai zilele trecute dintr-o investigație televizată; că există medici ce pretind că pot conduce cel puțin TREI SPITALE concomitent fiind şi membri în consiliile de administrație a altor trei-patru etc.

ŞACALII

„Şacalii vor urla în palatele lor şi lupii în casele lor de petrecere. Vremea este aproape să sosească şi zilele ei nu vor zăbovi" (Isaia XIII, 22). Noi spunem că zilele acelei vremi au sosit.

Iată omul-fiară pe care l-a zămislit „epoca celei mai drepte orânduiri". Iubirea aproapelui, podoaba cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om, cununa mândriei lui, l-a părăsit transformându-l într-un şacal. Multilateralul faliment al unei concepții nefireşti , comportarea barbară a celor care au condus şi conduc acest neam fără de noroc, iresponsabilă şi criminală, a întunecat demult sufletul şi speranţele bietului român.

Zvârcolindu-se ca o femei în durerile facerii, oamenii privesc pieziş, cu amărăciune, cu feţele întunecate, schimonosite de neîndestulare şi deznădejde.

Privesc în ochii lor şi ascult durerea inimii lor ca pe un vuiet surd venit din adâncuri. Copii zdrobiţi înaintea părinţilor lor, ca şi deţinuții politici timp de 50 de ani, nu au nici un respect, nici o consideraţie din partea acelora care beneficiază de jertfa sângelui lor. Nici măcar în Biserică – o rugăciune pentru sufletele lor. Mai mult, ei sunt prigoniţi pe faţă sau în ascuns. O lume „pe dos" – otrăvită – care a cultivat ura la adăpostul unor promisiuni şi lozinci schiloade – apocaliptică – pe care de fapt ei au creat-o şi aparţine lor, foştilor...

Cuvintele lor diabolic meşteşugite le folosesc ca pe nişte arme ucigătoare. „Rebusiştii roşii" le aşează şi le mută, precum mută virgula la cifre în statistici – socialism biruitor – scoţând apă cu ciurul din izvoarele izbăvitoare. Cârdăşia corupţiei curge şi dispare, precum viaţa omului din timpurile de groază, din crunta dictatură comunistă. Ea vine nu din vremi îndepărtate, ci din „epoca de aur", când luceferi pe cer şi puzderie de stele luminau sinistrele însemne: secera şi ciocanul. Jefuitorii de ieri – profitori cu lung stagiu în ale minciunilor, hoţiilor şi fărădelegilor – mint şi jefuiesc în continuare poporul prin cele mai rafinate falsuri, escrocherii şi perfide aranjamente şi neruşinate alianţe. Lupta împotriva corupției este asemenea unui prostituate obscen dezgolite, care se vinde oricui, gălăgios se destrăbălează, furând şi arătând cu degetul către alții. Ea nu este decât praful aruncat în ochii noştri, farmazonii politici, care îşi trăiesc din plin lăcomia şi desfrâul cărnii, precum şacalul hulpav care înghite pe nemestecate hoitul.

• Acest articol se reproduce din volumul „**Răstigniri ascunse – mărturii –**", pag. 426-427. Reproducerea se face cu acordul autorului şi al editurii.

Petru C. BACIU

Indiferent de ce se întâmplă în România de azi, rămasă, firește, la politica „dosarului beton" care nu ținea seama de ce ştiai să faci tu ci dacă părinții au fost chiaburi, au avut sau nu pământ, ce politică au făcut, dacă ai luat sau parte la „rebeliunea legionară" etc. „competența invadează sfera educată şi lumea economică".

Dispozitivul „bilanțului competenței" scrie autorul cărțuliei mai sus citate, Michel JORAS – doctor în ştiințele gestiunii - , element de drept nou, dă celor activi, salariați sau nu, posibilitatea, liber consimțită şi confidențială de a face „punctul", „bilanțul" – atât asupra cunoştințelor şi aşteptările în ce priveşte elaborarea unor proiecte profesionale şi personale, garante ale viitorului lor „bilanț ce nu se poate realiza – aşa cum se obişnuia în toată lumea prin acele „calificative anuale" în cadrul întreprinderii din care face parte cel audiat.

Într-o lume în plină schimbare, întreprinderile, co-

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 7)

► **(TEŞU...)** unde nu li s-a oferit doar pământ şi apă ci multe, multe alte facilităţi – inclusiv posibilitatea – recunoscută chiar în cartea despre vorbim acum) – din dorinţa de a căpăta drepturile de cetăţenie.

Nu! încă odată: dacă nu şi-ar găsi explicaţia în tradiţionala impertinenţă biblică, atunci nu ar putea avea decât o scuză: demenţa!

Iată, dar, nişte copii pribegi ai pământului – atât de bogat în deosebi în spaţe de târâtoare necurate şi veninoase – goniţi şi primiţi la noi la adăpostul celei mai largi ospitalităţii, maltrataţi aiurea ca vite şi respectaţi aici ca oameni, nenorociţi şi mizeri aiurea dar prosperi aici între noi, calomniind poporul nostru, batjocorind naţiunea noastră şi conspirând contra liniştii şi siguranţei statului nostru".

S-au produs câteva reactivări în anumite domenii care ar trebui scrutate mai atent dat fiind că fiecare din aceste evenimente are mai multe învelişuri ce ascund adevărul:

1. – Sub eticheta „ultima şansă" s-a lansat în România ofensiva condusă de Elie Wiesel şi susţinută de un alt alogen – Ion Iliescu plus aşa zişii academicieni în frunte cu preşedintele oportuniştilor şi câţiva „ţuţeri" români şi o pleiadă de pseudo-istorici evrei;

2. – Filme, articole în mai toate revistele lumii, eseuri şi pseudo-romane vor restabili că „adevărul" în ce priveşte uciderea lui Iisus, care, nu poate fi decât vina „creştinilor";

3. – Pentru „salvarea tovarăşilor" se falsifică istoria ultimilor 60 de ani, se uită crimele comunismului (mai cu seamă a comuniştilor evrei; n. red.) şi, politicieni şi aşa zişi intelectuali şi cea mai mare parte a conducătorilor statului, ne demonstrează valabilitatea punctului de vedere notat undeva de Mihai Eminescu: „Pe când omul neinteligent face din sine însuşi măsura lucrurilor şi mestecă subiectul său în cele ce sunt şi se întâmplă, cel inteligent şi de bună credinţă va cerca să se dezbare de tot ce ar putea să-i întunece judecata.

Inteligenţa este putinţa, buna credinţă este voinţa de a vedea şi reproduce obiectiv cele ce există şi se întâmplă".

Aceasta a fost introducerea analizei noastre.

Ne propunem, acum, să vedem, cum răspunde opera şi autorul (sau autorii) la aceste observaţii preliminare.

II.

Domnul Teşu Solomovici îşi intitulează opul – „ISTORIA HOLOCAUSTULUI din ROMÂNIA". Se vinde la un preţ evident subvenţionat (20, 00 lei, 366 pag., pe hârtie de foarte bună calitate, cartonată şi plastefiată).

Atunci când îţi intitulezi carte „istorie" trebuie să îndeplineşti anumite canoane – precum cele publicate cu ceva ani în urmă de „seminarul de ştiinţe sociale" în volumul intitulat: „Natura şi studiul istoriei" (scris de un istoric, (dr. H. Steel Comager) şi doi profesori de ştiinţe sociale) – care susţin că „**cinstea, integritatea, hărnicia, imaginaţia şi bunul simţ sunt obligaţiile importante, esenţiale**.

Obligaţia integrităţii este, evident, implacabilă în istorie – şi nu numai – şi de aceea nici nu trebuie să insistăm asupra ei.

Este suficient să spunem că istoricul trebuie să fie cinstit în funcţie de luminile lui; că nu trebuie, niciodată, să distorsioneze conştient dovezile; că trebuie să fie în gardă faţă de prejudecăţile religioase, rasiale, de clasă sau naţionale; trebuie să caute fără încetare toate dovezile şi să nu se mulţumească cu ceea ce a găsit până ce nu a epuizat toate, toate resursele disponibile; că trebuie să-şi aducă aminte totdeauna că el nu este Dumnezeu şi că nu i-a fost încredinţată judecata finală".

De asemenea este necesară silinţa: va trebui să cheltuieşti ore şi zile pentru a găsi izvoare care uneori se vor dovedi sau nu inutile, să citeşti ziare sau jurnale care, adesea, îţi vor da sau nu o informaţie de doi bani sau să lucrezi cu răbdare pentru a descoperi în manuscrise încâlcite lucrezi cu răbdare pentru a descoperi în manuscrise încâlcite un ceva nou, proaspăt, original şi valoros pentru cercetarea ta.

În ce priveşte imaginaţia – asta-i o treabă pe care o ai sau nu. Dacă nu o ai nu vei fi decât un simplu compilator de fapte, un bun analist, un ghid prin labirintul trecutului, dar nici odată capabil să recreezi trecutul.

În sfârşit, „bunul simţ" („common, de sense" – din nefericire el nu este atât de „comun obişnuit" cum este etichetat. Este un termen care îmbrăţişează calităţi atât de disparate precum **moderaţie, echilibru, inteligenţă critică, înţelepciune, larg orizont mintal, toleranţă, proporţie, simţul umorului** – şi, fără îndoială, **alte calităţi**.

În concluzie, „istoricul, scria Veronica Wedgwood, trebuie să fie cel mai umil dintre oameni; el se va întâlni de zeci de ori pe zi cu dovada propriei lui ignoranţe; el se va confrunta perpetuu cu inabilitatea lui de a interpreta corect materialul de care dispune; el este – în sensul, în care nici un alt scriitor nu este, sclavul materialului de care dispune".

Analizând „istoria" lui Teşu Solomovici în funcţie de toate aceste observaţii – care, precum s-a văzut, nu le-am inventat noi, vom vedea că dânsul nu dispune decât de o singură calitate: **capacitatea de a imagina fapte, date, cifre, informaţii mincinoase.**

Nu vom putea prezenta acum toate încălcările canoanelor unei cărţi de istorie care să împlinească sfera mai sus definită a „bunului simţ" pentru că ar trebui să folosim un număr de pagini cel puţin egal cu cel pentru care a contribuit, financiar, domnul Radu Cătălin Dancu.

Ci ne vom limita să ilustrăm spusele noastre cu o serie de exemple care invalidează cartea, izgoneşte din neamul istoricilor pe domnul Teşu Solomovici – inclusiv colaboratorii lui pitiţi – nu ştim din ce pricini – pe care însă le bănuim, şi ilustrează observaţia pe care Manole, prietenul, evreu ca şi el, al lui Nicu Steinhardt: „cu atari evrei în mijlocul comunităţii noastre să nu ne mirăm că şi cel mai filosemit român va deveni anti-evreu".

Al III - lea

Fragment care ar putea începe cu întrebarea adresată autorului acestui volum care este o ilustraţie a lucrării scrise de Piotr Wierzbicki – „DICTATURA MINCIUNII" – CUI PRODEST, domnilor?

Sau este doar o manifestaţie ilustrată de comportarea scorpionului care imploră broască să-l treacă Nilul?

Pentru cei ce pun la îndoială afirmaţiile noastre – textul le este oricând accesibil prin editura evreiască „Hasefer".

Iată, aşadar, fragmente justificative pentru decizia anticarului care a înfiinţat colecţia: BALIVERNA:

1. – Bibliografia selectivă – cum îi zice domnia sa, Teşu Solomovici – este alcătuită, precum faimoasa „Comisie Internaţională" înfiinţată de Ion Iliescu şi condusă de Elie Wiesel, din două naţiuni – preparată, realizată conform reţetei... salamului de Sibiu: în părţi egale: UN CAL şi O CIOCÂRLIE. „Calul" este reprezentat de grupul evreiesc – 22 de evrei – şi „ciocârlia" din 7 mai mult sau mai puţin... români. Evident, preşedinţia a fost încredinţată tot „calului". Ca să se păstreze echilibrul!

Aşadar, majoritatea lucrărilor citate – dar, se pare, multe dintre ele NECITITE de autor (sau autori) sunt scrise de evrei.

Citatele din lucrările româneşti respectă regula stabilită în „Structura Minciunii": scoaterea din context, citatul strâmbat, comentariul bolovănos care are o singură ţintă: eliminarea adevărului.

De pildă: „SE SPUNEA, afirmă autorul, că banii Berlinului nazist ajungeau în trezoreria legionară prin filiera Nae Ionescu".

Iată ce scrie Armin Heinen în cartea întitulată „Legiunea Arhanghelul Mihail": „Nu legionarii erau obiectul favorit de

(continuare pag. 10)

(urmare din pag. 9)

►**(TEŞU...)** investiţiei al prestaţiilor financiare germane sau interne româneşti, ci Partidul Naţional-Creştin". „Legiunea a ştiut să mobilizeze mijloace proprii, ceea ce a contribuit la o mai mare dinamică în raport cu partidul lui Goga".

În esenţă, este vorba de informaţii ale Serviciului Secret Român a căror valoare este DESTUL DE ÎNDOIE ÎNDOIELNICĂ. Florea Nedelcu a publicat un astfel de document în care se afirmă că „s-ar fi investit 750 mii mărci aur, în primul rând în Garda de Fier". (23 iunie 1934, Garda de Fier, NU MAI EXISTA! N. n.) Este inutil să analizăm în detaliu documentul: desigur, Rosenberg nu deţinea nici un post în Ministerul de Externe al Reichului; „marca aur" nu exista decât ca termen tehnic financiar, iar căpitanul Erhardt nu făcea parte din SS. Pe baza fondului de acte german APAR MARI ÎNDOIELI ÎN CE PRIVEŞTE EXISTENŢA VREUNUI AJUTOR FINANCIAR IMPORTANT ACORDAT LEGIUNII aşa cum s-a PRESUPUS de către istoricii români – şi susţinut de cei evrei".

Toate acuzaţiile de acest fel ţin de radio Erevan: „s-au trimis tone şi nu pentru legionari ci de materiale de propagandă pentru lupta electorală – către Garda de Fier; dar, ştiţi nu erau materiale de propagandă ci mobilier pentru noul cămin german din Bucureşti şi nu cântăreau 17 tone ci 1. 700 kg."

Luptător pentru înlăturarea xenofobiei şi antisemitismului, Teşulică, umblă cu fofârlica: Nae Ionescu – ne mai spune dânsul – este de obârşie grecească. Lucrul ar trebui să-l clarifice cu Vadim care la o emisiune TV îl plasase în etnia ţiganilor. Corneliu Zelea Codreanu este germano-rutean – lucru care, ne spune acelaşi Teşulică, „nu deranja pe nimeni că cel puţin doi din mentorii legionarismului NU ERAU ROMÂNI CURAŢI" – (este o mai veche obsesie a evreilor „puritatea rasială!" – Vezi Tora; n. red.).

Lista balivernelor continuă: „Regele nu a încercat să stăvilească lava otrăvii antisemite care se revărsa din călimările lui Nae Ionescu, Horia Sima (?), Nichifor Crainic, Mircea Eliade" (Regele, drăguţul, ca să-l ocrotească pe Nae Ionescu i-a luat catedra de profesor încă din 1934, iar ziarul „Cuvântul" încetase să mai reverse „lava" în acelaşi an. Şi pentru ca Nae Ionescu să fie şi mai tăcut l-a asasinat în martie 1940!).

Alta: între 28 iunie şi iulie 1940: maltratări, jafuri şi uciderі de evrei cu prilejul retragerii trupelor române din Basarabia şi Nordul Bucovinei;

Şi: „ei au înfiinţat propria lor mişcare numită la început legiunea Arhanghelul Mihail, apoi Garda de Fier (?!); urechismul se răzbună! Mişcarea Legionară nu era legiunea nici unui arhanghel – arhanghelii nu au aşa ceva iar partidele, organizaţiile politice cu scop electoral au purtat diferite nume: Garda de Fier, Totul pentru Ţară etc. – parte din M. L.

După ce ne povesteşte despre maltratările evreilor între 28 iunie şi 1 iulie 1940, la pag. 126 aflăm că „există multe materiale de arhivă referitoare la situaţia civililor din Basarabia şi Nordul Bucovinei în intervalul 28 iunie - 1 iulie 1940. Numeroase documente militare şi civile **arată participarea unora dintre evreii din Basarabia** la **acţiunile antiromâneşti şi prosovietice**; unii istorici argumentează că marele număr de asemenea documente încriminatoare **reflectă o realitate istorică: evreii din Basarabia şi Bucovia erau ANTIROMÂNI**" – (Jean Ancel, rabinul A. Şafran)

O altă modalitate de a falsifica adevărul: scoaterea din context a unei declaraţii; ignorarea unor documente existente la îndemâna oricui sau inventarea unor fapte, declaraţii, texte inexistente.

Câteva exemple: „el – Căpitanul – adoptase dictatura ca principiu organizaţional (sic!) şi violenţa ca instrument".

Autorul ignoră declaraţia din „Pentru Legionari", vol. I, 1936, pag. 320: Toată istoria omenirii e plină de lupte având la bază cele două mai principii care caută să-şi facă loc unul în paguba celuilalt: PRINCIPIUL AUTORITĂŢII şi PRINCIPIUL LIBERTĂŢII. Autoritatea a încercat să se extindă în dauna libertăţii. Iar acesta a căutat să limiteze cât mai mult puterea autorităţii. Acestea două, faţă-n faţă nu pot însemna decât CONFLICT.

A orienta o mişcare după unul sau celălalt din aceste două principii înseamnă a continua linia istorică de turburări şi războire socială. Înseamnă a continua, pe de o parte linia de tiranie, impilări şi nedreptate, iar pe de altă parte linia de răzvrătire sângeroasă şi de permanent conflict (...)

Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe acela al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul DRAGOSTEI. În el îşi au rădăcinile şi autoritatea, şi libertatea.

Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârşit ele se vor convinge, după ce vor fi rătăcit, cercetat şi încercat totul, că în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti nu există nimic care să ne poată da linişte şi pace".

Continuăm inventarul balivernelor: se semnalează la pag. 118 din „Pentru Legionari" o listă de trădători" alcătuită în 1923. Lista este inexistentă în ediţia princeps a cărţii semnate de CZ Codreanu.

Mai ales că la acea dată Mişcarea Legionară nu exista;

= fotografiile care ilustrează „holocaustul din România", destul de neclare de altfel, ne prezintă evrei din Varşovia, Ungaria, Berlin, afişe din Franţa, arderea cărţilor la Berlin, evrei slovaci la Auschwitz;

= ni se spune că „Frăţia de Cruce" era corpul de elită al Mişcării Legionare; în realitate era un fel de „şcoală primară" pentru adolescenţi prin care treceau cei destinaţi să devină legionari;

= pentru următorii 18 ani – se spune în „Minciuna finală prezidată de Elie Wiesel" – „legiunea a fost responsabilă pentru numeroase incidente de stradă, îndreptate mai ales împotriva evreilor" (unde, cine, pentru ce?);

= „Porunca Vremii nu a fost niciodată o publicaţie a Legiunii şi nici Ilie Rădulescu legionar;

= la pag. 158 ni se spune că aproape 2. 000 de evrei între 15 şi 85 ani – (veţi vedea că toate cifrele privind evreii ucişi sunt „rotunde": 2. 000, 15. 000, 40. 000, **6. 000. 000** etc. ; dacă aceia erau **şase înseamnă că ceşti 400. 000 din România sunt în plus. Deci avem 6. 400. 000 evrei ucişi. Dar, în 1945 nu ştiau de aceştia din urmă? Mister!** ; cu litere îngroşate ap. n. red.) au fost duşi la paisprezece centre de tortură ale Legiunii între care şi FERMA LUI CODREANU (suntem în 1941), Abatorul din Bucureşti şi „clădiri evreieşti ocupate", au fost torturaţi, „deţinuţi abuziv" la Prefectura Poliţiei etc. ; „abatorul din Bucureşti a fost locul celor mai atroce torturi, în ultima zi a rebeliunii 15 evrei au fost duşi la Prefectura Bucureşi, unde toţi au fost torturaţi şi/sau împuşcaţi" etc.

= începând cu 1927 raidurile gardiştilor se terminau de obicei cu acte de vandalism împotriva sinagogilor.

O singură întrebare: dat fiind miile de evrei ucişi în cele două zile ale „rebeliunii" ei trebuie să se afle înmormântaţi, în aceeaşi zi – deci între 23 şi 25 ianuarie 1941 într-unul din cimitirele evreieşti iar lista lor trebuie că se află la sinagogile existente atunci?

De ce nu sunt date publicităţii numele lor şi locul înmormântării, eventual constatările medicale privind cauzele

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10.)

► **(TEŞU...)** decesului. De ce „Comisia Internaţională" nu le pomeneşte numele în „raportul" final şi de ce reprezentanţii celei de a doua naţiuni nu s-a dus să le vadă mormintele, actele de deces?

Deoarece nu putem copia întreaga carte vom încheia cu ultimele două exemple:

= din cei 1904 (se pare peste 2. 000) au murit pe drum (trenul „morţii" a parcurs distanţa dintre Iaşi şi Podul Iloaiei, adică 20 km. în 8 ore – pag. 193); acelaşi eveniment la pag. 194 aflăm că trenul – 15 km. de la Iaşi – avea 2. 700 evrei dintre care au fost debarcaţi vii 700

În ce priveşte „trenul morţii" spre Călăraşi au ajuns, din 5. 000 (fix!) evrei, care au plecat, doar 1. 011 – după 7 zile – dar Poliţia Română a numărat numai 1. 258 de cadavre; totuşi, sute de morţi ar fi fost aruncaţi din tren).

Rămâne aceeaşi întrebare: unde au fost înmormântaţi cei peste 3. 000 de decedaţi? Sau măcar cei număraţi de Poliţia Română la Călăraşi, 1258?

Balivernă: Liviu Rebreanu NU ERA director general al teatrelor când s-a înfiinţat Teatrul Baraşeum ci LEGIONARUL RADU DEMETRESCU GYR care este şi cel care a făcut propunerea.

Şi, în fine, ultima perlă: între iunie 1939 şi august 1944 din porturile româneşti vapoare cu refugiaţi evrei evadau din lumea naţional socialistă spre Palestina. Este vorba de 47 de vapoare cu aproape 30 de mii de emigranţi – pentru că Mareşalul Antonescu era de părere că „rezolvarea problemei evreieşti ţine exclusiv de libertatea emigrării".

Este semnificativ că vasul Struma, scufundat în apele Mării Negre de un submarin sovietic, nu este listat cu această indicaţie - în timp ce „Mefkur" a fost scufundat de un submarin german şi este citat ca atare!

Dat fiind gradul extrem de ridicat al falsificării adevărului istoricii români au datoria să preia textul lui Teşu şi să verifice fiecare „document" prezentat de istorici precum Benjamin, Ancel, Zigu (zis „Goarnă" în mediile bucureştene) etc. ; să i se ceară lui A. Pippidi, care a semnat „actul final" al faimoasei comisii conduse de Wiesel să ne dea explicaţiile asupra unor minciuni acceptate şi în raportul final; să ceară Guvernului României să dea publicităţii costul acestei mistificări – (din care noi nu am dat decât un fragment infim culminând cu numărătoarea „a la Pristanda" din „raportul final" care ţinteşte „ultima şansă" şi ultimul gheşeft:

= Dinu C. Giurescu: 198. 710 evrei români şi ucraineni morţi;

= Denis Deletant: între 220. 000 şi 270. 000 evrei morţi în Transnistria;

= Radu Ioanid: cel puţin 250. 999 evrei morţi sub jurisdicţie românească;

= Mathatias Carp: 264. 900 evrei români, dar nu sunt incluşi evreii ucraineni;

= Raul Hillberg: distruge 270. 000 evrei;

Marcu Rozen numără aproximativ: 155. 000 evrei români şi 115. 000 evrei ucraineni şi, bomboana pe colivă, o aduce faimosul Jean Ancel:

Numai în Transnistria au murit 310. 000 evrei, la care se adaugă 100. 000 (more or less – cum se zicea în „Secretul de la Santa Vitoria") – ucişi în Basarabia şi Bucovina.

Totalul este – fix! – între 280. 000 şi 380. 000!

Dragă Teşule,

Îţi amintesc câteva din proverbele lumii: „adevărul este uneori bolnav, dar nu doarme"; „de adevăr n-ai unde te ascunde"; „adevărul nu se îneacă în apă şi nici nu arde în foc"; „adevărul e ca focul: când cauţi să-l acoperi, arde"; „adevărul este fiul timpului"; „în cele din urmă totul va ieşi la lumina zilei" şi, în fine:

ADEVĂRUL ESTE TOTDEAUNA VERDE!

PS: La acuzaţiile aduse poetului Radu Gyr de trecuta la cele veşnice Alexandra Sidorovici – (căsătorită Brucan) – acesta răspunde – în ultimul cuvânt rostit în faţa Tribunalului Poporului: Dumneavoastră vă străduiţi de trei luni să strângeţi dovezi apăsătoare împotriva mea şi când eu suflu în ele ca în nişte baloane de săpun vă enervaţi şi-mi întrerupeţi apărarea.

O învinuire împotriva mea a fost aceea de „spirit rasial" de „ură de rasă", de „antisemitism". Să-l vedem şi practic, practicat pe teren. Şi asta când? Atunci când eram director general al teatrelor, în prim regim legionar, când mă puteam manifesta în voie cu toate „patimile" şi „urile" mele. Aşa mi-am dat eu arama pe faţă: creând teatre (BARAŞEUM) pentru evrei. Onorata Acuzare Publică a căutat să bagatelizeze aceste atitudini – (aşa cum azi, Teşu Solomovici şi ai încearcă să le ascundă) – numindu-le „gesturi izolate", stranii cazuri private" acelea de a asigura existenţa într-un teatru, nu a unui singur evreu, nici a cinci, nici a zece actori evrei ci a cincizeci de actori evrei şomeri!

Bizare atitudini private, nu?

Aşa am aplicat eu pe teren „antisemitismul" meu teoretic, aşa mi-am dat arama pe faţă în timpul regimului legionar.

= Iată şi alte manifestări „antisemite" ale legionarilor în perioada Statului Naţional Legionar:

= Anularea deciziilor guvernelor anterioare care limitau funcţionarea cultului mozaic;

= Desfiinţarea lagărului de deţinute politice de la Râmnicul Sărat;

Rezistenţă faţă de ordinul generalului Antonescu de a se înfiinţa lagăre pentru evrei sau de expulzare a acestora;

= Corectă atitudine a guvernului legionar faţă de oficialii evrei etc.

(urmare din pag. 8)

► **(BILANŢUL...)** - lectivităţile, statul îşi remodelează organizaţiile, îşi regândesc strategiile, practicile pentru a transforma provocările în opurtunităţi; se redefinesc meseriile, se dezvoltă o gestiune a competenţelor, se introduce formarea şi pregătirea continuă mai ales dacă ţinem seama că în ţară noastră „există un nou peisaj al locului de muncă, al meseriilor prin distrugerea muncii tradiţionale din agricultură dar şi desfiinţarea unor meserii industriale concomitent cu apariţia unor locuri de muncă şi activităţi noi – de la culegători de căpşuni în Spania la îngrijirea bătrânilor pretutindeni, la tehnicieni pentru texte – informatică, pedagogi pentru învăţământul la distanţă sau specialişti în dezvoltarea teritoriilor.

În plus, pe măsură ce se dezvoltă mecanizarea informatizată, se produce o diminuare – chiar, uneori, totala suprimare a unor activităţi manuale şi / sau mintale înlocuite de gestionarea prin sistemul informatic.

Impactul acestor schimbări s-a manifestat în România post-decembristă dar incompetenţa conducătorilor a determinat o scădere a venitului naţional, o creştere a sărăciei, o multiplicare a celor fără locuri de muncă, o proastă utilizare a capacităţii celor apţi să împlinească alte nevoi ale colectivităţii, înmulţirea pensionarilor de „boală" ca şi a celor scoşi înainte de împlinirea anilor de pensie.

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 6)

►(Mihai Eminescu...)

Gloria lui Eminescu, afirmă profesorul mai sus citat, va începe după ce au intrat în învățământul superior şi profesori de literatură formaţi la şcoala esteticii filosofice germane – Mihail Dragomirescu şi Dumitru Caracostea fiind, în această privinţă primii pionieri (sic!).

„Aceştia doi s-au servit de câte ori a fost vorba despre Eminescu de termenii cei mai hiperbolici (?!). EMINESCU ESTE PENTRU DÂNŞII PRIN EXCELENŢĂ ACELA CARE EXEMPLIFICĂ GENIUL NEAMULUI ROMÂNESC. Şi adaugă – „desigur o exagerare, dar scuzabilă, fiindcă numai aşa se putea îndrepta asupra lui Eminescu conştiinţa publicului din vreme".

Rădulescu-Motru are şi el o scuză: manuscrisele nu ieşiseră din ascunzătoare; opera politică nu era cunoscută; şi nici poezia în totalitate.

Ne va trebui 150 de ani ca să deschidem moştenirea poetului.

Dar până atunci şi el şi noi vom avea de suportat regimul carceral impus culturii româneşti de Stalin – şi, mai ales, de slugile lui printre care s-au aflat şi mulţi români printre care şi faimosul „toboşar al timpurilor noi" – MIHAI BENIUC care, la împlinirea a 100 de ani de la naşterea poetului scria în „Studii şi conferinţe" cu prilejul sărbătoririi a 100 de ani de la naşterea lui Eminescu:

„Acum, abia, când clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei, conduc întregul popor pe un drum nou, luminat de măreţul exemplu al Uniunii Sovietice, spre socialism, construind o nouă viaţă, o nouă cultură, acum când tor ce este de preţ în trecutul cultural al poporului nostru se pune în deplină valoare, prin cercetarea ştiinţifică marxist-leninistă putem spera că vom ajunge – şi vom ajunge – la cunoaşterea adevărată a întregii opere a lui Eminescu".

Prima măsură luată de „clasa muncitoare" şi „partidul său" a fost încarcerarea întregii opere a lui Eminescu: ***, absolut întreaga operă tipărită, indiferent de data apariţiei, de limba în care era scrisă, poezii, antume şi postume, Eminescu povestind copiilor ca şi cele trei volume superb editate de „Fundaţiile Regale", au fost scoase din circuitul normal al tuturor bibliotecilor din ţară.

Calvarul operei lui Eminescu a continuat de-a lungul întregii dominaţii comuniste pentru că încă în 1980 şi după apăreau completări ale imensei liste întocmite între 1946-1948 între care şi poeziile postume ale poetului.

Iar Corneliu Zelea Codreanu în PENTRU LEGIONARI introducând câteva fragmente din „culmile de gândire", de simţire şi de caracter ale neamului nostru care, la 1879 au luptat cu îndârjire pentru drepturile la viaţă ale poporului român" o face „nu pentru a le întrebuinţa ca argumente istorice ci mai ales pentru considerentul de a scoate din nou în lumină aceste perle de cugetare pe care conspiraţia ocultei masono-iudaice i-a prigonit închizându-i cu peceţi grele sub lespezi de uitare tocmai pentru că au scris, au cugetat şi au luptat ca nişte adevăraţi uriaşi ai românismului".

Această luptă o va prelua Constantin Noica atunci când, după ieşirea din ultima lui închisoare şi până a închis ochii s-a bătut pentru scoaterea la iveală a manuscriselor care, în sfârşit, după 16 ani de „post-comunism" încep să se materializeze.

Este adevărat la preţuri prohibitiv pentru cei dornici să citească; ni s-a promis însă şi o ediţie acceptabilă şi buzunarele mai sărmane dar poporul român are hambarele goale prin care şuieră vântul sărăciei pline de promisiunile guvernanţilor care, în imensa lor majoritate nu au avut acces în cei 50 de ani de comunism la închisoarea culturii româneşti unde zăceau operele „giganţilor" pomeniţi de Codreanu.

Cea ce explică şi mirarea actualului ministru al Învăţământului când i-a fost prezentat puţinătatea materialului didactic pus la dispoziţia viitorilor „manelişti" ai neamului!

Ceea ce ne aduce aminte de felul în care au fost batjocorite şi alte minţi strălucite ale acestui neam: cei care nu au putut fi întemniţaţi li s-a distrus opera; puţinii care au reuşit să evadeze din ţara oprimată s-au realizat în străinătate – Mircea Eliade, Emil Cioran, Brâncuşi, Enescu, Vintilă Horia; Horia Stamatu – şi mulţi, mulţi alţii în timp ce „patria celor ce munceau cu braţele şi cu mintea de la sate şi oraşe" le-au refuzat donaţiile – şi cu atelierul lui Brâncuşi se mândreşte azi Parisul; bibliotecile lui Eliade, Cioran, Lovinescu s-au risipit; iar creaţiile acestor au fost batjocorite de nişte „neica nimeni" precum Sorin Toma, Norma Manea, Volovici şi cunoscuta gaşcă internaţională.

În ce ne priveşte noi continuăm să credem, împreună cu Emil Cioran, că „tot ce s-a creat până acum în România poartă stigmatul fragmentariului. Afară de Eminescu, totul este aproximativ. Nici unul nu ne-am lăudat cu el. Căci nu l-am declarat, toţi, o excepţie inexplicabilă printre noi?

Ce a căutat pe aici omul pe care şi un Budha ar putea fi gelos?

Fără Eminescu am fi ştiut că nu putem fi decât esenţial mediocri, că nu este ieşire din noi înşine şi ne-am fi adaptat perfect condiţii noastre minore.

Suntem prea obligaţi faţă de geniul lui şi faţă de turburarea pe care ne-a vărsat-o în suflet".

Să ne ajute Dumnezeu ca din această „turburare" să iasă la lumină şi altceva decât aceste aniversări, comemorări formale, bicisnice, în care, frecvent se împlineşte doar previziunea poetului:

Or să vie pe-a ta urmă în convoi de-nmormântare / Splendid ca o ironie cu priviri nepăsătoare.../ Iar deasupra tuturora va vorbi vr-un mititel / Nu slăvindu-te pe tine – lustruindu-se pe el / Sub a numelui tău umbră. Iată tot ce te aşteaptă. / Ba să vezi... posteritatea este încă şi mai dreaptă. / Neputând să te ajungă, crezi c-or vrea să te admire? / Ei vor aplauda, desigur biografia subţire / Care s-o-ncerca s-arate că n-ai fost vr-un lucru mare / C-ai fost om, cum sunt şi dânşii... Măgulit e fiecare / Că n-ai fost mai mult ca dânsul. Şi prostatecele nări / Şi le umflă orişicine în savante adunări / Când de tine se vorbeşte. S-a-nţeles de mai nainte / C-o ironică grimasă să te laude-n cuvinte. / Astfel încăput pe mâna a oricărui, te va drege. / Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înţelege... / Dar afară de acestea, vor căta vieţii tale / Să-i găsească pete multe, răutăţi şi mici scandale - / Astea toate te aproprie de dânşii...Nu lumina / Ce în lume ai revărsat-o, ci păcatele şi vina, / Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt / Într-un mod fatal legate de o mână de pământ / Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit... (Scrisoarea I-a – Mihai Eminescu)

(urmare din pag. 11)

►(BILANŢUL...)

Existau modele utile pentru rezolvarea acestei situaţii – dar ignoranţa celor care ar fi trebuit să preia informaţiile de aiurea ne-a fost fatală. De pildă în Franţa anilor 60 au apărut premisele acestui tip de evaluare atunci când s-a văzut necesară modernizarea siderurgiei şi reconvertirea siderurgiştilor şi când s-au preluat experienţe trecute, realizate în America de Nord cu ocazia reintrării în viaţa civilă a militarilor ce se întorceau de pe toate fronturile celui de al doilea război mondial.

Noi, în perioada post-decembristă, când s-a pus problema rezolvării situaţiei din minerit nu am găsit altă soluţie decât să le punem în mână o cantitate oarecare de bani care s-au risipit ca umbra unui vis deşi România avea suficient de multe acţiuni la care priceperea minerilor ar fi utilizabilă – fireşte după evaluarea competenţei acestora şi a fiecăruia.

Se pare că vremelnicii conducători ai ţării din acei ani nu prea ştiau care sunt componentele competenţei: cunoştinţele specifice, aptitudinile, capacitatea de a-ţi folosi cunoştinţele teoretice în viaţa practică, inteligenţa personală şi profesională şi dorinţa, voinţa, de a ţi le folosi pentru dezvoltarea capacităţilor profesionale.

Şi nici azi când o atare instituţie există aiurea în baza unei legi, clară, precisă, cu reguli deontologice foarte severe – ca să nu se ajungă în situaţia licitaţiilor, concursurile sau alte forme fără fond existente

În viaţa noastră cea de toate zilele – nu s-au făcut paşii necesari pentru a se instaura competenţa peste tot.

Numai astfel am putea reuşi să nu mai rămânem cu fonduri venite pe „daiboj", necheltuite pentru că vajnicii „conducători de partid şi de stat" nu ştiu ce-i acela un proiect, cum se realizează şi cum se evaluează.

Este instructivă „logigrama" bilanţului competenţei: Investigaţia îşi propune trei domenii: evaluarea cunoştinţelor generale, motivaţiile şi existenţa sau absenţa interesului. După ce se adună rezultatele – care vor scoate în evidenţă punctele de sprijin şi deficitele se stabileşte sinteza evaluării însoţită de proiectele posibile ţinând seama de situaţia reală a celui evaluat: profesional şi personal în funcţie de care se desenează traseul formaţii necesare, împlinirea acestor proiecte.

Concomitent se analizează atât întreprinderea cât şi mediul în care, cel cercetat, trăieşte.

În funcţie de toate aceste informaţii se propun mijloacele necesare dezvoltării şi ajutorul necesar concretizării acestor proiecte.

Dar munca evaluatorului nu se opreşte aici: trebuie să-şi urmărească „elevul" pentru că legea stabileşte că dacă rezultatele evaluării nu se regăsesc în viitoarea comportare a celui evaluat atunci există atât obligaţia rambursării cheltuielilor pentru bilanţ cât, şi dacă se dovedesc încălcări ale dispoziţiilor legale, sancţiunii civile sau penale.

În ce priveşte regulile deontologice ele privesc nouă domenii precise: nu se poate face un bilanţ fără consimţământul muncitorului, voluntar exprimat – ceea ce nu constituie nici greşeală şi nici motiv de licenţiere; existenţa unui contract bipartit – dacă cheltuielile sunt suportate de salariat – pentru că el doreşte să vadă „cum stă" sau tripartit atunci când este implicat şi patronul (sau mai mulţi finanţatori); respectul secretului profesional; informaţiile cerute celui evaluat trebuie să fie direct legate cu obiectul evaluării; beneficiarul unui atare bilanţ este singurul destinatar al rezultatelor detailate ale documentului de sinteză acesta fiind singurul care poate decide cui îi mai poate fi transmis rezultatul; integritatea rezultatelor trebuie transmisă beneficiarului; înainte de redactarea finală, evaluatorul trebuie să prezinte, celui evaluat, textul final în vederea unor eventuale observaţii; nu sunt permise – pentru evaluare decât tehnici şi metode fiabile folosite de persoane calificate; în fine, bilanţul trebuie să fie organizat în trei faze identificabile în documentul finalul.

Este foarte semnificativă listă priorităţilor atunci când cererea de evaluare este prezentată de un salariat: în primul rând categoriile socio-profesionale cele mai modeste; apoi micile întreprinderi; cei care au făcut eforturi personale pentru a atinge nivelul actual al calificării; cei care sunt obligaţi la o reconversie profesională. Sau doresc obţinerea unei diplome naţionale.

Suntem în faţa unui nou drept al muncitorului de a avea un proiect personal, de a-l putea valorifica, de a discuta despre el fie plecând de la o iniţiativă personală sau de la solicitarea întreprinderii.

Cu ajutorul unei atari analize el îşi poate optimiza atuurile: în negocierile de angajare; în organizarea priorităţilor profesionale; pentru înţelegerea situaţie lui în funcţie de locul lui de muncă, cariera şi viitorul lui în întreprindere, altele activităţi etc.

Dat fiind că ce evaluează componentele se află în faţa unei realităţi complete şi mobile – aşa cum este realitatea umană, parţial inaccesibilă şi, pentru acest lucru, trebuie să utilizeze unelte cu ajutorul cărora să evalueze un individ ce este un tot indisociabil, cu capacităţi prodigioase dar totuşi limitate , care are o anumită vârstă, o morfologie specifică, o anumită stare de sănătate, o cultură şi care trăieşte într-un mediu socio-familial şi profesional al unei culturi accentuate prin istoria vieţii.

De aici bilanţul competenţei trebuie să fie un demers personal care are nevoie de o mediaţie socială, recunoaşterea ei explicarea potenţialităţilor personale şi profesionale ce ar putea fi investiţie într-un proiect de inserţie socială.

Şi cu atât mai necesar într-o situaţie, ca cea din România, în care conducătorii sunt marcaţi de sechele indelibile ale unui regim politic dominat de „big brother" – „marele frate" supraveghetorul din romanul „1984".

Corect realizat, respectând deontologia mai sus amintită, un atare procedeu poate ajuta descoperirea unei bogăţii de potenţialităţi rezultat al pregătirii iniţiale şi îmbogăţire prin experienţele ulterioare personale sau profesionale; poate facilita întreprinderii înţelegerea faptului că competivitatea produselor sale depinde, înainte de toate, de toate cunoştinţele ce-i sunt incorporate graţie capitalului competenţelor întregului personal cu condiţia CA ACEŞTIA SĂ FIE CONŞTIENŢI DE ROLUL LOR; şi înţelegerea că toţi actorii unei activităţi umane trebuie să-şi amelioreze componenţele, să cucerească altele noi „învăţând să înveţe"; şi să se asigure oricui utilizarea dreptului de a face un proiect.

Numai aşa resursa umană – element deosebit de important – ar putea fi permanent şi complet folosită.

(urmare din nr. 101 / 2005)

CELE MAI PRIMEJDIOASE IDEI

Noi ştim acum ceva despre cum s-au luat hotărârile în ce priveşte declaraţia de război împotriva Iraq-ului în cel puţin două state de o importantă şi bună credinţă democratică indiscutabilă –Statele Unite şi Anglia. În afara faptului că s-au creat probleme înşelătoare şi tăinuiri – democraţia electorală şi adunările reprezentative au avut puţin de a face cu acest proces.

Deciziile se iau în grupuri mici de oameni, în particular, nu foarte deosebit de modul în care se iau hotărârile în ţările nedemocrate.

Din fericire, în Anglia, independenţa mass-mediei nu poate fi uşor păcălită – spre deosebire de România unde poate fi la fel de uşor cumpărată!

Dar nu este democraţia electorală cea care asigură – efectiv – libertatea presei drepturile cetăţenilor sau independenţa judiciară!

PS – românesc:

Punctul de vedere al istoricului englez se întâlneşte cu cel exprimat, cu aproape 80 de ani în urmă, de Corneliu Zelea Codreanu care, în PENTRU LEGIONARI scotea în evidenţă câteva din efectele nocive ale unei democraţii care, de altfel, în condiţiile de azi, nici nu poate împlini vreuna din aceste forme de guvernare pe, se ştie, Aristotel o scotea cea mai proastă din toate.

Căpitanul susţinea că în afara „haosului şi conflictelor etnice" pe care le semnalează şi istoricul englez, „democraţia sfarmă unitatea neamului românesc împărţindu-l în partide, învrăjbindu-l; este incapabil de continuitate în efort, pentru că fiind împărţit în partide care guvernează câte un an, doi sau patru, este incapabilă de a concepe şi a realiza un plan de lungă durată (...). Ce s-a construit de unul, azi, se dărâmă în ziua următoare de altul. Într-o ţară în care este nevoie de construcţie – (şi azi de o reformă reală) – acest dezavantaj al democraţiei este o primejdie; democraţia pune în imposibilitate omul politic de a-şi face datoria către neam. Omul politic – de cea mai mare bunăvoinţă devine, în democraţie, sclavul partizanilor săi; democraţia este incapabilă de autoritate – pentru că îi lipseşte puterea sancţiunii: Un partid nu ia măsuri contra partizanilor săi, care trăiesc din afaceri scandaloase, de milioane, din hoţie şi pradă, de frică să nu-l piardă. Nici împotriva adversarilor de frica acestora care ar putea să le demaşte propriile afaceri şi incorectitudini; democraţia este în slujba marii finanţe – pentru că, din cauza sistemului costisitor al alegţiunii ea trebuie să fie alimentată cu bani. Cu mulţi bani.

Poporul nu se conduce după voinţa lui: democraţia.

Nici după voinţa unei persoane: dictatura.

Ci după legi. Nu este vorba de legile făcute de oameni.

Sunt norme. Legi naturale de viaţă şi de moarte. O naţiune merge spre moarte sau spre viaţă după felul în care respectă unele sau altele dintre aceste legi".

nov. 2005.

pt. conf. **Paul Spiru MIHAIL**

(urmare din pag. 1)

* **(Vremea...)** lor) să-şi bată joc de profetul cu pricina. Logic! Şi corect! Cum ceri dumneata din partea mea drept la respect faţă „holocaust" am şi eu acelaşi drept să-ţi cer respectul tău faţă de profetul meu. Nu vrei? Te tratez şi eu cu aceeaşi monedă! Şi încă mai departe: Un netot, o netoată, un regizor, alţi de ăştia (de la Eco la Pippidoaica) îşi bat joc de Iisus, de Fecioara Maria, de sfinţii creştinismului (în scris şi prin filme, caricaturi, postere etc.). Toate acestea în numele „dreptului la libera exprimare" şi „opinie". La „opinie" faţă de „opinia" mea. Dar nu şi a mea faţă de a lui. El îşi bate joc de credinţa mea religioasă în numele „dreptului" dumnealui, dumneaei, la „liberă exprimare". De ce, cine-i dă acest supradrept? Îl ironizez eu pentru credinţele lui? Nu! Nici nu i le cunosc! Şi atunci? Da', dar eu sunt creştin ortodox! Eu îl iubesc pe cel ce mă ucide şi pe cel ce-şi bate joc de mine (cel puţin aşa mi se recomandă! Şi o şi fac...). Biserica mea, slujitorii bisericii mele nu zic(e) nimic, tineri teologi ai credinţei mele nu se revoltă pe blasfemiatori (fie chiar madam Pippidi), preferă să închidă ochii şi să îşi astupe urechile să nu audă. Totul le este permis ăstora... mie nimic! Pentru că eu sunt „ortodox" şi eu sunt „de la ţară" cum s-ar exprima broneţii Bucureştilor despre provinciali. Vreme şi vremuri... La fel am putea continua şi înşira „toate relele ce sunt / într-un mod fatal legate de o mână de pământ"... A fiarei faţă de o altă fiară care nu-i de culoarea şi credinţa lui. Acesta este intolerant faţă de mine şi-mi cere mie să fiu tolerant faţă de intoleranţa lui. Că aşa, cică, se petrec lucrurile în UE şi SUA şi numai aşa este bine şi „modern". Chiar vor ăştia să ne ia doar de dobitoci?...

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 – 5602